

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 120: Thật Không Có Chúng Sanh Được Diệt Độ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 009)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thật vô chúng sanh đắc diệt độ giả.】 *(Nghĩa là: Thật không có chúng sanh được diệt độ.)*

Đây là sự thật. Độ chúng sanh, nhưng thật không có chúng sanh được độ, cách nói này người sơ học sau khi nghe xong rất khó lý giải, dường như hai câu này hoàn toàn mâu thuẫn nhau; vừa phải độ chúng sanh, lại vừa thật không có chúng sanh được độ, lời này phải giảng như thế nào đây? Cần phải minh bạch đạo lý chân thật ở trong đó, thực ra ở phần trước cũng đã từng giảng giải qua không ít, Phật Bồ-tát độ chúng sanh, chỉ là làm **tăng thượng duyên** cho tất cả chúng sanh mà thôi. Phật Bồ-tát chỉ là đem lý luận bảo cho chúng ta, chúng ta không hiểu rõ đạo lý này thì Ngài đem lý luận bảo cho chúng ta; đem chân tướng sự thật bảo cho chúng ta, chân tướng sự thật chúng ta không biết, Phật Bồ-tát biết; đem phương pháp tu hành chứng quả bảo cho chúng ta, sự giúp đỡ của Phật đối với chúng ta chỉ đến đây là hết. Chân thật tu hành phải nương vào chính mình, chính mình không chịu làm, thì điều đó bằng không, chẳng có tác dụng gì cả. Phật chỉ làm tăng thượng duyên cho chúng ta, chân thật đi tu hành nhất định phải nương vào chính mình. Trên kinh Đại Thừa rất nhiều chỗ Phật đều nói, Phật không độ chúng sanh; chúng sanh **đoạn hoặc chứng chân**, tu hành chứng quả, là thành tựu của chính họ, đây là điều chúng ta cần phải biết. Chúng ta chịu tinh tấn, chịu nỗ lực, thì Phật Bồ-tát bảo hộ gia trì; chúng ta không chịu dụng công, không chịu nỗ lực, Phật Bồ-tát cũng đành chịu thôi, cũng chẳng có cách nào. Cũng giống như thầy giáo trong nhà trường đối với học sinh, học sinh rất nghe lời, rất dụng công, thầy giáo ở bên cạnh chỉ đạo cho trò, giúp đỡ cho trò; học sinh rất nghịch ngợm không nghe lời, ngày ngày trốn học, thầy giáo đối với trò ấy cũng đành chịu thôi. Phật Bồ-tát là thầy giáo, mọi người cần phải biết, không phải là thần minh, kỳ thực thần minh đối với chúng ta cũng không giúp được gì, đây là đạo lý nhất định.

Người học Phật chúng ta điều thứ nhất là phải minh lý (hiểu rõ lý lẽ), thần minh nói là phù hộ chúng ta, kỳ thực là trong mạng của chúng ta có. Trong mạng không có, ví như trong mạng tôi không có tài phú, tôi ngày ngày lạy thần, thần bèn cho tôi tài phú, chẳng có đạo lý này. Giả như thần minh là thật, trong mạng tôi không có tài phú mà Ngài có thể cho tôi tài phú, thì Phật Bồ-tát đều đi lạy Ngài rồi; Phật Bồ-tát không có bản lĩnh này, Ngài lại có bản lĩnh này, thì còn gì bằng nữa, đó là sự việc không thể nào xảy ra. Chúng ta làm việc tốt, thần minh có thưởng cho, đó là vì bạn đã làm việc tốt, cũng giống như bạn đối với xã hội có rất nhiều cống hiến, quốc gia ban thưởng cho bạn, chính là cái đạo lý như vậy. Quốc gia ban thưởng là có lý do, có điều lệ, không phải tùy tiện họ thích bạn thì có thể cho bạn, cái đó là phạm pháp, cái đó là không được, bạn nhất định phải có công lao, phải có cống hiến, bạn mới có thể đạt được. Công lao cống hiến, chẳng phải là do tự mình tu hay sao? Chẳng phải là trong mạng của chính mình có hay sao? Thần minh cũng không thể làm bừa được, lý cần phải hiểu cho thật rõ ràng.